

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: R.K., zastoupeného JUDr. Robertem Lososem, advokátem, se sídlem Plzeň, nám. Republiky 3, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. července 2012, č.j. DSH/8809/12

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Klatovy, odboru dopravy – dopravního úřadu, č.j. OD/5645/12/Kk ze dne 29.5.2012, kterým byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 2.000,-Kč a náhrada nákladů přestupkového řízení 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil nedostatečně zjištěný skutkový stav a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s tím, že není zjištělné, kde přesně došlo k zastavení žalobce, navíc fotografie měřeného vozidla nejsou čitelné, ani registrační značka, takže nelze vyloučit záměnu vozidel, ačkoliv v textové části je uvedena registrační značka vozidla. Pokud nelze podle žalobce přesně určit z výpovědí svědků místo zastavení vozidla, a existuje o tom rozumná pochybnost, nelze ji vyložit jinak než ve prospěch obviněného podle zásady in dubio pro reo (viz rozhodnutí NSS č.j. 7As 102/2010 a nález Ústavního soudu sp.zn. 1ÚS 864/11 ze dne

16.6.2011). V pochybnostech lze podle žalobce připustit jeho obranu uplatněnou u ústního jednání prostřednictvím zmocněnce ohledně zastavení vozidla a vystoupení skutečného řidiče se záměnou za žalobce. Jelikož policisté nebyli schopni určit hustotu provozu, ani zda mezi jejich vozidlem a vozidlem kontrolovaným jela jiná vozidla, nejsou podle žalobce vyvráceny pochybnosti o nemožnosti okamžitého dohledu policistů na sledovaný vůz, tak aby mohlo k záměně řidičů dojít.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby s tím, že na základě provedeného dokazování (foto z radaru, ověřovací list, svědecké výpovědi policistů, oznámení přestupku) bylo spolehlivě prokázáno, že ke spáchání přestupku žalobcem došlo a záměna řidičů byla vyloučena. Podle žalovaného je registrační značka vozidla na fotografii rozpoznatelná (v části lépe čitelná na fotografii z radaru, ve zbytku velmi dobře čitelná z detailu registrační značky, který je uveden též na záznamu o přestupku). Vzhledem k tomu podle žalovaného nejsou pochybnosti v tomto směru, stejně jako nejsou pochybnosti o skutečnosti, že vozidlo řídil žalobce. Žalovaný poukázal na shodnou výpověď svědků policistů, že k zastavení vozidla došlo před obcí Švihov, a dále na bližší specifikaci svědkem pppap. Š., jakožto jednoho ze sjezdů na pole, přičemž tento svědek místo zastavení vozidla na fotografii, která je součástí spisu, označil. Skutečnost, zda k zastavení vozidla došlo o několik desítek metrů blíže, či dále k obci Švihov, je podle žalovaného nepodstatná, neboť žalovanému je z místní znalosti známo, že pokud by i k zastavení vozidla došlo před obcí Švihov (což nenastalo), je silnice za obcí Červené Poříčí široká s velmi dobrým výhledem i na větší vzdálenost, tedy případné zastavení vozidla by policisté museli vidět i na větší vzdálenost, přičemž sami policisté jednoznačně uváděli, že vozidlo měli až do zastavení na dohled, a proto je zřejmé, že k výměně řidiče fakticky nemohlo dojít. Žalovaný měl tvrzení o výměně řidičů za účelové a vyvrácené provedeným dokazováním. Žalovaný poukázal, že podle svědků ve vozidle byla toliko jedna osoba, a to žalobce, čemuž odpovídá i foto z radaru. Žalovaný poukázal i na shodné tvrzení svědků, že provoz na silnici nebyl silný.

Součástí spisové dokumentace je oznámení přestupku ze dne 4.2.2012, podle něhož žalobce v 8:13 hodin téhož dne řídil motorové vozidlo VW Polo registrační značky ... po silnici I/27 v obci Červené Poříčí ve směru na Klatovy a v úseku nejvyšší povolené rychlosti 50 km/h byla tomuto vozidlu naměřena rychlost 68 km/h, po toleranci 65 km/h. Jelikož řidič s přestupkem nesouhlasil, bylo sepsáno oznámení o přestupku, v němž se žalobce vyjádřil tak, že si není vědom překročení povolené rychlosti a oznámení podepsal.

Z úředního záznamu ze dne 4.2.2012 PČR vyplývá, že měřicí zařízení bylo nainstalováno ve služebním voze, které bylo zaparkováno na pravé straně silnice ve vjezdu před domem č.p. 18 ve směru na Klatovy v obci Červené Poříčí. Podle tohoto úředního záznamu bylo změřené vozidlo předepsaným způsobem zastaveno před obcí Švihov.

Dále je součástí správního spisu fotografie pořízená přístrojem RAMER 7CCD spolu s ověřovacím listem, přičemž z fotografie lze vyčíst i poznávací značku změřeného vozidla, kde jsou jednotlivé číslice čitelné. Z fotografie je také zřejmé, že ve vozidle se nacházela jediná osoba.

Při jednání dne 30.4.2012 zástupce žalobce uvedl, že z fotografie nevyplývá, kdo vozidlo řídil v době jeho zastavení hlídkou policie. Zástupce žalobce tvrdil, že ve vozidle se v době změření rychlosti nenacházel pouze žalobce, nýbrž i osoba, která vozidlo řídila, přičemž v mezidobí od změření vozidla do jeho zastavení došlo k výměně řidiče při zastavení vozidla. Totožnost řidiče je žalobci známa, avšak s odkazem na svá práva ji uvádět nebude.

Svědék pprap. S.V. při jednání dne 28.5.2012 uvedl, že postavení policejní hlídky bylo napravo ve směru z Plzně na Klatovy u vjezdu do domu za autobusovou zastávkou, přičemž oba členové hlídky byli ve vozidle a vozidla, u nichž zjistili překročení nejvyšší dovolené rychlosti, museli následně dojet. Jedním z kontrolovaných vozidel bylo i vozidlo VW Polo žalobce, přičemž za tímto vozidlem se ihned rozjeli a zastavili je před obcí Švihov. Po celou dobu jízdy měli vozidlo stále na dohled. Provoz na silnici nebyl podle svědka tak silný, jako ve všední den.

Svědék pprap. J.Š. ve výpovědi uvedl, že za vozidly, u nichž bylo zjištěno překročení nejvyšší dovolené rychlosti, z kontrolního stanoviště vyjížděli, což se stalo i u kontrolovaného vozidla žalobce, jež bylo zastaveno ještě na rovince před obcí Švihov. Svědek uvedl, že za tímto vozidlem ihned po naměření vyjeli a měli je až do zastavení na dohled. Rovněž tento svědek potvrdil, že provoz nebyl tak frekventovaný a že si nepamatuje, zda mezi jeho vozidlem a vozidlem zastavovaným byla nějaká další vozidla. Na fotografii, která je součástí spisu, svědek zakreslil místo zastavení vozidla po pravé straně vozovky na rovném úseku silnice. K tomu uvedl, že to bylo u některého ze sjezdů na pole po pravé straně.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným výše označeným přestupkem s odůvodněním, že správní orgán I. stupně hodnotí svědeckou výpověď pprap. S.V. tak, že potvrzuje skutečnosti vyplývající ze spisu Policie ČR, a dále upřesňuje důležité okolnosti, jako je způsob provádění vlastní kontroly, kdy z místa svého postavení po vlastním měření policisté ihned vyjížděli a vozy zastavovali a zjištěná protiprávní jednání na místě řešili. Tak tomu bylo podle správního orgánu I. stupně i v případě vozidla žalobce, který byl dle pprap. V. ve vozidle sám, přičemž po dobu jízdy ho měli policisté až do zastavení stále na dohled. Svědecká výpověď tak dle správního orgánu I. stupně zcela jednoznačně vylučuje tvrzení o možnosti řízení vozidla jinou osobou. Správní orgán I. stupně poukázal na to, že mimo jiné již při průjezdu vozidla kolem hlídky policisté skrze skla mohli vidět osádku vozidla, tzn. již zde určit, zda je ve vozidle pouze řidič. Stejně tak by policisté, sledující kontrolované vozidlo, za nímž ihned po změření vyjeli, a které měli dle svého tvrzení na dohled, museli vidět, že původní řidič při výměně z vozidla vystoupil a v jízdě nepokračoval. Toto by podle správního orgánu I. stupně bylo vidět bez ohledu na to, zda mezi vozidlem policie a žalobce bylo nějaké jiné vozidlo, či nikoliv. Správní orgán I. stupně poukázal na to, že jak místo měření, tak i úsek komunikace k místu zastavení vozidla, jsou oprávněné úřední osobě správního orgánu známy, kdy po výjezdu z obce Červené Poříčí se jedná o zcela přehledný úsek až k obci Švihov. Rovněž svědeckou výpověď pprap. Š. správní orgán I. stupně hodnotil tak, že vyvrací tvrzení žalobce o možnosti řízení jinou osobou tím, že i tento svědek potvrdil, že žalobce byl ve vozidle sám a že vozidlo od místa změření až do jeho zastavení měli stále na dohled. Podle správního orgánu I. stupně písemnosti ve spisu PČR spolu s výpověďmi policistů, o jejichž věrohodnosti nemá správní orgán I. stupně žádných pochyb, tvoří ucelený důkazní řetězec prokazující spáchání přestupku řidičem kontrolovaného vozidla VW Polo, kterým byl spolehlivě zjištěn žalobce. Správní orgán I. stupně poukázal na to, že verzi o jiném řidiči zvolil žalobce až

v průběhu ústního jednání, o čemž svědčí vyjádření na oznámení přestupku, na němž se podle správního orgánu I. stupně žalobce v kontextu svého následného tvrzení vyjádřil nelogicky – tedy, že si není vědom překročení rychlosti. Na základě toho má správní orgán I. stupně svědecké výpovědi za věrohodné a nemá důvod o nich pochybovat. Správní orgán I. stupně poukázal na to, že svědkové na rozdíl od žalobce neměli na výsledku předmětného řízení jakýkoli zájem, vykonávali pouze služební činnost, tuto vykonávali jimi popsaným, logicky zdůvodnitelným postupem (pouze dva policisté ve službě sami následně zastavující vozidla). Podle správního orgánu I. stupně nelze s odstupem téměř čtyř měsíců po svědčích - policistech, kteří obdobné kontroly provádějí téměř denně, spravedlivě požadovat, aby si všechny provedené kontroly a jejich počet pamatovali do všech podrobností. Proto pokud si některé podrobnosti jako například, zda mezi vozidlem policejním a kontrolovaným byla jiná vozidla, nevybavují, nespátřuje v tom správní orgán I. stupně problém, který by měl zpochybnit rozhodné skutečnosti popsané svědky.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že nebylo důvodu postupovat podle zásady *in dubio pro reo*, když byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Skutečnost, že vozidlu VW polo RZ ... byla v obci Červené Poříčí naměřena rychlost jízdy 68 km/h, je podle žalovaného prokázána fotografií z radaru (část SPZ čitelná na fotografii vozidla a zbylá na přiblížení SPZ). Od naměřené hodnoty byla ve prospěch žalobce odečtena hodnota 3 km/h, je tak podle žalovaného prokázáno, že se vozidlo pohybovalo nejméně 65 km/h. Měřicí zařízení mělo platný ověřovací list, a bylo tedy způsobilé k provádění měření rychlosti vozidel. Skutečnost, že řídil žalobce, je podle žalovaného prokázána oznámením přestupku, kde byl jako řidič ztotožněn žalobce a tento i své vyjádření stvrdil svým podpisem, a dále též svědeckými výpověďmi policistů, podle nichž shodně ve vozidle se po zastavení nacházela jedna osoba – žalobce, jenž byl ztotožněn na základě předložených dokladů. Z fotografie z radaru je podle žalovaného patrné, že ve vozidle sedí jedna osoba, což odpovídá i svědecké výpovědi policistů. Z těch dále vyplývá, že vozidlo mezi změřením rychlosti a zastavením měla hlídka stále na dohled, tedy pokud by k zastavení vozidla a údajné výměně došlo, tuto skutečnost by hlídka zaregistrovala. Žalovaný dále uvedl, že svědek Š. na videozáznamu (fotografii) zaznamenal přibližné místo zastavení vozidla žalobce, které se dle místní znalosti žalovaného nachází cca 700 m až 1 km, takže pokud by policisté za vozidlem ihned vyjeli, museli je vidět (jde o široký úsek s dobrým výhledem na delší vzdálenost) a museli by případně i zaznamenat zastavení vozidla. Žalovaný výpovědi policistů označil za věrohodné, neboť jde o výpovědi nezávislých svědků, kteří odvolatele neznají, nemají zájem na projednávané věci a toliko vypovídali o skutečnostech, jichž byli svědky při výkonu svých služebních povinností a jež vnímali vlastními smysly. Podle žalovaného výpovědi těchto svědků byly ve vzájemném souladu, nebyly mezi nimi zjištěny podstatné rozdíly a byly rovněž v souladu s dalšími podklady a důkazy. Skutečnost, že policisté nebyli zcela přesně schopni popsat místo (oba se shodují, že šlo o místo před obcí Švihov a svědek Š. místo i přesněji určil), kde bylo vozidlo žalobce zastaveno, a že nevěděli, zda mezi jejich vozidlem a vozidlem sledovaným byla další vozidla, podle žalovaného nemá za následek nevěrohodnost výpovědí, neboť nelze po policistech vyžadovat, aby si pamatovali veškeré detaily silniční kontroly, které nejsou pro posouzení dané věci podstatné. Tvrzení žalobce, že nebylo fotografií jeho obličeje prokázáno, že řídil, žalovaný odmítl s tím, že pro rozhodnutí ve věci není takové fotografie zapotřebí, když ze svědeckých výpovědí vyplývá, že policisté za vozidlem ihned vyjeli, měli je stále na dohled a po zastavení byla ve vozidle jen jedna osoba – žalobce. Tvrzení svědků ohledně hustoty provozu, kdy svědek V. uvedl, že se

jednalo o víkendový provoz, a policista Š., že provoz nebyl tak frekventovaný, se podle žalovaného navzájem nevyvrací a svědčí o tom, že provoz byl spíše slabší, snáze umožňující okamžité vyjetí za vozidlem. Podle žalovaného nevznikly pochybnosti o tom, že si svědci předmětnou kontrolu pamatují. Skutečnost, že svědek Š. nepovažoval kontrolu za výjimečnou jen s ohledem na cizokrajný přízvuk žalobce, nemá podle žalovaného za následek znevěrohodnění výpovědi. Samotná kontrola podle žalovaného se nemusela svědkovi jevit jako neobvyklá (její průběh odpovídal rutinnímu postupu a nejevil jakoukoli zvláštnost), skutečnost, že žalobce hovořil česky s cizím přízvukem, nevede k tomu, že by bylo nutné považovat silniční kontrolu za zvláštní, či výjimečnou. Podle žalovaného záměna vozidla byla vyloučena, neboť registrační značka na fotografii z radaru je totožná s registrační značkou vozidla v oznámení přestupku i v úředním záznamu, jež byly zpracovány na základě dokladů potřebných k provozu vozidla. Záměna řidiče byla taktéž vyloučena, a to svědeckými výpověďmi policistů.

O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen (s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.

Žaloba není důvodná.

Žalobce v žalobě tvrdil zejména nedostatečně zjištěný skutkový stav a rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Jelikož námitka nepřezkoumatelnosti není specifikována, obecně k ní soud pouze uvádí, že rozhodnutí správních orgánů považuje za dostatečně podrobně, srozumitelně a logicky zdůvodněná.

Nedostatečné skutkové zjištění spatřoval žalobce ve dvou hlavních směrech: za prvé v možnosti záměny vozidel kvůli nečitelnosti registrační značky vozidla. Za druhé nebylo podle žalobce zjištěno, kde přesně policisté vozidlo zastavili, dále policisté nebyli schopni určit hustotu provozu a uvést, zda mezi vozidly žalobce a policistů byla jiná vozidla. Tyto nedostatky podle žalobce znamenaly nemožnost vyvrátit pochybnosti o eventuální záměně řidičů, tudíž měla být aplikována zásada *in dubio pro reo*.

Žalobní námitky se shodují s námitkami obsaženými v odvolání, tudíž se jimi zabýval v napadeném rozhodnutí i žalovaný. S argumentací použitou žalovaným se pak soud ztotožňuje.

V souvislosti se zásadou *in dubio pro reo* žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 102/2010 – 86 ze dne 22.7.2011 (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož „zákonem stanoveným postupem jsou pravidla přestupkového práva hmotného i procesního založená, stejně jako pravidla trestního práva, na základních zásadách, zejména na *presumpci neviny*, *zásadě in dubio pro reo*, *zásadě postihu za zaviněné jednání* (nikoli jen za způsobení škodlivého následku) a *požadavku patřičného důkazního standardu*. Z toho vyplývá, že *postih je možný pouze v případě, bylo-li prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, www.nssoud.cz). V řízení o přestupku se proto nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového stavu. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela

nepravděpodobná možnost, že skutkový stav naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl spáchán přestupek (in dubio pro reo). Jak již zdůraznil Nejvyšší správní soud „v přestupkovém řízení správní orgán rozhoduje o vině přestupce a o trestu za přestupek; zkoumá se tu tedy oprávněnost trestního obvinění v širším slova smyslu, jak je chápe čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publikována pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“). Jak judikatura opakovaně dovodila, platí pro správní trestání obdobné principy jako pro trestání soudní (...).“ (viz rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115 publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS a na www.nssoud.cz).“

Další odkaz žalobce se týkal nálezu Ústavního soudu ze dne 16.6.2011 sp. zn. I. ÚS 864/11, (dostupného na <http://nalus.usoud.cz>), podle něhož „*princip presumpce neviny vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno; existují-li jakékoliv rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, resp. obžalovaného, ale naopak je nutno je vyložit v jeho prospěch. Z principu presumpce neviny plyne pravidlo in dubio pro reo, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, nutno rozhodnout ve prospěch obviněného [viz nálezný sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 (N 26/32 SbNU 239)]. Jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok [viz nálezný sp. zn. IV. ÚS 36/98 ze dne 13. 5. 1998 (N 54/11 SbNU 43)]. Jinak řečeno, trestní řízení vyžaduje v tomto ohledu ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla "prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost" (viz nálezný sp. zn. IV. ÚS 260/05). Podle názoru Ústavního soudu musí obecný soud dodržet vysoký standard i pokud jde o hodnocení vypovídací schopnosti a hodnověrnosti důkazu samotného. Jde-li o hodnocení důkazů, procesní předpisy sice ponechávají volnost soudci obecného soudu, avšak nemůže jít o úvahu absolutní, nevázanou na zkušenostmi prověřenou pravděpodobnost určitých skutečností.*“

Z výše provedené citace vyplývá, že obě žalobcem zmiňovaná rozhodnutí zdůrazňují aplikovatelnost zásady in dubio pro reo i v oblasti správního trestání. V obecné rovině je tento postup nepochybně správný, avšak je použitelný pouze tam, jak správně uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí, kdy pochybnosti ohledně skutkového stavu vznikly. Což není daný případ, a to ani ohledně žalobcem výše vyjmenovaných skutečností.

Soud se shoduje se správními orgány v tom, že v kontextu ostatních zjištění je nepodstatnou a věrohodnost svědeckých výpovědí nesnižující okolnost, že si svědkové nepamatovali, zda při sledování vozidla žalobce byla mezi nimi jiná vozidla. Onen rozhodující kontext, vylučující jak záměnu vozidel, tak i záměnu řidiče, tvoří zejména skutečnosti, že podle obou svědeckých výpovědí měli policisté vozidlo stále na dohled a byla v něm jen jedna osoba, že se jednalo o úsek velmi přehledný, a dále soulad svědeckých výpovědí s písemnými důkazy obsaženými ve spisu. Těmi je především oznámení přestupku, kde byli žalobce i vozidlo ztotožněni, a záměna vozidel ani řidiče nebyla namítána. Dále úřední záznam, který podporuje tvrzení obou svědků, jaký byl postup při provádění kontrol inkriminovaného dne. A hlavně je nepochybné, že záznam z radaru jasně potvrzuje existenci jediné osoby ve vozidle, a v detailu i registrační značku vozidla. S ohledem na soulad všech těchto důkazů soud zastává shodný závěr jako správní orgán prvního stupně, totiž že všechny provedené důkazy tvořily ucelený řetěz

prokazující spáchání přestupku žalobcem, a nevznikly o tomto závěru žádné důvodné pochybnosti, a proto nebyl ani prostor pro aplikaci zásady *in dubio pro reo*.

Soud pouze pro konkrétní srovnání projednávané věci s rozhodnutím NSS, na něž poukazoval žalobce v žalobě, a z něhož soud výše citoval, uvádí, že NSS řešil skutkově zcela odlišnou situaci, i jiný přestupek (držení hovorového zařízení za jízdy), kde nebyly k dispozici, kromě oznámení přestupku, žádné významné písemné důkazy typu záznamu z radaru, pouze svědecké výpovědi policistů. Podle NSS *„při sankčním postihu natolik obtížně zachytitelného jednání, jakým je držení mobilního telefonu v ruce řidičem při řízení vozidla, je otázka přesvědčivosti důkazů zpravidla klíčová a vyjma případů, kdy je jednání řidiče zachyceno například fotografií či videozáznamem, většinou založena na hodnocení výpovědí policistů. Taková výpověď však může být základem pro shledání odpovědnosti řidiče za přestupek zpravidla jen tehdy, je-li její obsah v souladu i s dalšími na této výpovědi nezávisle zjištěnými skutečnostmi.“*

Konečně soud neuznal ani žalobní tvrzení, že policisté nebyli schopni určit hustotu provozu a místo zastavení kontrolovaného vozidla, neboť je zřejmé, že ohledně těchto skutečností vypovídali policisté shodně (viz výše shrnutí jejich výpovědí: provoz nebyl silný – frekventovaný, žalobce byl zastaven před obcí Švihov). K témuž ostatně dospěly ve svých rozhodnutích i správní orgány.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. ledna 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková